

pouze §§ 104 a 15 konk. ř., takže by šlo zase jen o konkursní pohledávku, která se přeměňuje v pohledávku peněžní. Není proto ani zapotřebí zabývatí se výkladem § 14 konk. ř.

Čís. 15197.

Odporovacia žaloba je žalobou o plnenie alebo trpenie a nie žalobou určovacou; vyrieknutie bezúčinnosti právneho úkonu má len ráz predurčujúci a nemusí byť pojaté do žalobnej žiadosti vedľa žiadosti o plnenie alebo trpenie. Nepripustné je domáhať sa púheho výroku o bezúčinnosti právneho úkonu.

(Rozh. z 13. mája 1936, Rv III 1093/35.)

Dlužníci žalující strany Peter Ď. a jeho manželka podpísali žalovanému dlžný úpis a povolili mu, aby si na základe tohoto dlžného úpisu dal na ich nehnuteľnosti vložiť záložné právo. Žalujúca strana napadla tento právny úkon svojich dlžníkov odporovacou žalobou, v ktorej sa pôvodne domáhala súdneho výroku, že dotyčné záložné právo je neplatné a že sa nariaďuje jeho výmaz; žalobný petit modifikovala pozdejšie tak, že žiadala, aby bolo uznané, že vložené záložné právo je voči nej (žalujúcej strane) bezúčinné.

Súdy všetkých troch stolíc žalobu zamietly. Najvyšší súd z týchto dôvodov: Podľa § 13 odp. ř. je nutné, uviesť v odpůrčí žalobě, v jakém rozsahu a jakým způsobem má žalovaný pro uspokojení věřitele něco plniti nebo trpěti. Z toho plyne, že žaloba odpůrčí jest žalobou o plnění aneb trpění, nikoli však žalobou určovací a že je nepřipustna žaloba, domáhající se jen prohlášení bezúčinnosti právního jednání. Prohlášení bezúčinnosti právního úkonu jest pouze rázu předurčujícího a nemusí býti pojato do žádosti žalobní vedle žádosti o plnění aneb trpění (srov. rozh. Sb. n. s. č. 9230 a 10294). Neobstojí proto žaloba dovolatelky, přednesená u soudu první stolice v modifikovaném znění, aby bylo uznáno právem, že zástavní právo, o které jde v souzené rozepři, jest bezúčinné vůči dovolatelce. Proto odvolací soud bez porušení právních pravidel potvrzením rozsudku soudu první stolice žalobu zamítl.

Čís. 15198.

Zvukový film, keď má ráz osobitého diela samostatného, je kinematografickým dielom podľa § 37 aut. zák. a nie spojeným dielom podľa odst. 2 § 11 aut. zák.; autorské právo k rozmnoženiu, verejnému predvedeniu prislúcha v takomto prípade len usporiadateľovi filmu resp. tomu, na koho usporiadateľ svoje právo previedol (výrobcovi filmu).

(Rozh. z 13. mája 1936, Rv IV 444/35.)